

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 008543 16 U
Zenica, 10.01.2017. god.

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi uz sudjelovanje zapisničara Behlić Edbere u upravnom sporu **tužitelja UDRUŽENJE ZA BORBÜ PROTIV KORUPCIJE „TRANSPARENCY INTERNATIONAL U BIH“**, ul. Gajeva broj 2 Banja Luka, zastupan po predsjedavajućem Odbora direktora _____, protiv rješenja tuženog JP „VODOVOD I KANALIZACIJA“ D.O.O. ZENICA, ul. Bistua Nuova broj 17, zastupan po direktoru _____ iz Zenice broj 11076-1/16 od 20.07.2016. godine, u predmetu pristupa informacijama sa kojima raspolaže tuženi, odlučujući o tužbi od 19.08.2016.godine, donio je dana 10.01.2017. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE UVAŽAVA, osporeni akt tuženog Javnog preduzeća „Vodovod i kanalizacija“ D.O.O.Zenica broj 11076-1/16 od 20.07.2016. godne i obavještenje JP „Vodovod i kanalizacija“ D.O.O. Zenica broj 702-10369/16 od 24.06.2016. godine **SE PONIŠTAVAJU** i predmet vraća donosiocu prvosepenog akta na ponovni postupak po zahtjevu od 28.04.2016. godine.

Obrazloženje

Tužitelj Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“ iz Banja Luke, zastupan po predsjedavajućem Odbora direktora _____, podnio je dana 19.08.2016. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog „JP Vodovod i kanalizacija“ D.O.O. Zenica broj 11076-1/16 od 20.07.2016. godine kojim je odbijen kao neosnovan prigovor tužitelja od 08.07.2016. godine izijavljen protiv obavještenja direktora JP „Vodovod i kanalizacija“ D.O.O. Zenica broj 702-10369/16 od 24.06.2016. godine, a kojim aktom je tužitelj obaviješten o nemogućnosti postupanja po zahtjevu tužitelja od 28.04. 24.05. i 17.06.2016. godine.

U svojoj tužbi tužitelj navodi da je sukladno odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama Federacije BiH podnio zahtjev tuženom kojim je tražio dostavu informacija koji su pod kontrolom istog, odnosno kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u toku 2015. godine, te kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u preduzeću, te spisak svih zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu neovisno o vrsti i trajanju ugovornog odnosa.

Dopisom od 24.06.2016. godine tuženi je obavijestio tužitelja o tome da odbija zahtjev za pristup informacijama protiv kojeg akta je tužitelju uložio prigovor rukovodiocu tuženog u kojem je ukazao na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Kako je tuženi odbio prigovor tužitelja, to isti navodi da ostaje kod svih navoda iz prigovora o tome da tuženi nije pravilno primjenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, te se poziva na član 14. st. 3. zatim na odredbe člana 7. istog zakona, pri čemu tužitelj ukazuje na član 2. istog zakona koji ukazuje da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama u najvećoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu saopštavanja tih informacija.

Nadalje, tužitelj ukazuje i na odredbe člana 8. i 9. istog zakona ističući kako tuženi nije razgraničio šta je informacija, a šta je lični podatak, te da ostaje nejasno zbog čega je odbijen zahtjev da se dostavi Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tuženog.

Zbog svega naprijed navedenog tužitelj smatra da tuženi nije postupio u skladu sa čl. 14. st. 2. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, te da je propustio da sprovede zakonom propisanu proceduru i da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, te je propustio navesti članove zakona na koje se poziva, kao i sva pitanja koja su važna za donošenje odluke.

Na kraju, tužitelj predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će njegovu tužbu uvažiti, osporeni akt tuženog poništiti, te naložiti tuženom da tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama, te da se tuženi obaveže na snošenje troškova upravnog spora koji se odnose na troškove takse na tužbu i presudu.

Uz svoju tužbu tužitelj je sudu dostavio zahtjev od 28.04.2016. godine, obavještenje od 24.06.2016. godine tuženog, prigovor od 08.07.2016. godine, rješenje tuženog od 20.07.2016. godine i rješenje Ministarstva pravde BiH u opisu u registar udruženja Ministarstva pravde BiH tužitelja od 21.07.2016.godine.

Dopisom broj 101-1383-1/16 od 21.09.2016.godine tuženi je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da navode iz tužbe osporava u cijelosti ističući da tužitelju nije onemogućio dostavljanje podataka, te da su podaci o poslovanju preduzeća dostupni javnosti u mjeri koji dozvoljavaju važeći propisi, te da se dostavljanje kopija ugovora iz javnih nabavki povređuju komercijalni interesi trećih strana, što je u suprotnosti sa čl. 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, te u pogledu podataka o zaposlenicima i radnim mjestima, tuženi navodi da je to podatak koji uključuje lične interese uposlenika i da bez saglasnosti lica na koje se podaci odnose isti ne mogu dostaviti tužitelju, te obrazlaže razloge ne dostavljanja Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, zbog eventualne zloupotrebe i štetnih posljedica koje bi mogle biti nesagledive.

Iz navedenih razloga tuženi predlaže Kantonalnom sudu Zenica da predmetnu tužbu odbaci.

Uz odgovor na tužbu tuženi je ovome sudu dostavio spise koji se odnose na ovaj predmet, radi odlučivanja po tužbi od 19.08.2016. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog, kao i prvostepenog akta od 24.06.2016. godine u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. st.1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da su i prvostepeno obavještenje od 24.06.2016. godine i

rješenje tuženog nepravilni i nezakoniti, pri čemu sud cijeni da je prvostepeni akt donesen suprotno odredbama člana 4. stav 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH („Sl. glasnik BiH“ broj 62/11), te da isti akt nije sačinjen u skladu sa odredbama člana 207. st. 2. Zakona o upravnom postupku, iz kojih razloga se i rješenje tuženog pokazuje kao nepravilno i doneseno suprotno odredbi člana 242. st. 2. Zakona o upravnom postupku.

Odlučujući o tužbi od 19.08.2016. godine sud nalazi da je ista osnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbama člana 36.st. 2. u vezi sa članom 28. st.4. Zakona o upravnim sproovima, a iz slijedećih razloga:

Prema stanju spisa dostavljenih ovome sudu proizilazi da je predmet ovog upravnog postupka zahtjev tužitelja od 28.04.2016. godine kojim se od donosioca prvosepenog akta traži sukladno odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, a iz razloga provjere nivoa transparentnosti javnog sektora i stepena slobode pristupa javnim dokumentima iz domena javnih nabavki, te organizaciji javnih preduzeća i sistematizacije radnih mjesta sa taksativno nabrojanim dokumentima u čiji uvid se traži dozvola navedenim aktom.

Dakle, iz samog predmeta ovog postupka očigledno je da je ovu upravnu stvar valjalo riješiti sukladno odredbama Zakona o upravnom postupku, te odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Sl.glasnik BiH“ broj 28/00), koji zakon je u međuvremenu pretrpio izmjene i dopune objavljene u Služenom glasniku BiH broj 45/06, 102/09, 62/11 i 100/13.

Prema stanju spisa dostavljenh ovome sudu, pri čemu je sud imao u vidu navode tužitelja iz njegove tužbe kao i navode tuženog iz odgovora na tužbu, sud nalazi da je donosilac prvostepenog akta donio nepravilan i nezakonit upravni akt uz nepravilnu primjenu odredaba materijalnog prava, te nepravilnu primjenu odredaba Zakona o upravnom postupku.

Naime, JP „Vodovod i kanalizacija“ D.O.O. Zenica, zastupan po direktoru preduzeća, u prvostepenom postupku, postupajući po zahtjevu tužitelja od 28.04.2016. godine svoju odluku donosi u formi obavještenja sa brojem 702-10369/16 od 24.06.2016.godine, pri čemu u obavještenju kao aktu kojim odlučuje o zahtjevu uopšte se ne poziva na konkretne odredbe materijalnog prava, niti odredbe Zakona o upravnom postupku, te u potpunosti zanemaruje odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini objavljene u Službenom glasnikuk BiH broj 62/11.

Očigledno je da je donosilac prvostepenog akta postupao u skladu sa članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Sl. glasnik BiH“ broj 28/00), međutim, stav 3. navedenog člana je citiranim Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini izmijenjen na način da je članom 4. st. 3. citiranog zakona propisano da ako se odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično nadležno javno tijelo rješenjem o tome obavještava podnositelja zahtjeva, a navedeno rješenje sadrži zakonski temelj za status izuzeća informacije u smislu istog zakona, uključujući sva materijalna pitanja koja su važna za donošenje rješenja, kao i uzimanje u obzir čimbenika javnog interesa, te pouku o pravu na žalbu, adresu tijela koje mu se žalba podnosi, rok i troškove za podnošenje žalbe, kao i upute o pravu obraćanja ombudsmenu sa naznakom potrebnih podataka za kontaktiranje ombudsmana.

Dakle, iz navedene zakonske odredbe, odnosno materijalno-pravnog propisa na osnovu kojega je valjalo riješiti ovu upravnu stvar, očigledno je da je donosilac prvostepenog akta bio dužan svoju odluku po zahtjevu tužitelja od 28.04.2016. godine donijeti u formi rješenja, a ne u formi obavještenja, pri čemu sud nalazi da donosilac prvostepenog akta niti u obavještenju nije podnosiocu zahtjeva dao pravo na pravnu pouku, odnosno, postupio je suprotno citiranoj zakonskoj odredbi.

Nadalje, sud nalazi da je donosilac prvostepenog akta bio dužan pridržavati se i odredbe člana 207. st. 2. Zakona o upravnom postupku, koja odredba jasno propisuje da doneseno rješenje u obrazloženju sadrži kratko izlaganje zahtjeva stranke, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, te razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen neki od zahtjeva stranke, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na ovakvo rješenje kako je i dato u dispozitivu, kao i pravne propise na osnovu kojih je riješena ova upravna stvar.

Nadalje, sud nalazi da je donosilac prvostepenog akta propustio ponuditi jasno obrazloženje u smislu odredaba člana 6. 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer nije na adekvatan način obrazložio svoj stav vezan za činjenicu da ne može udovoljiti tužitelju u njegovom zahtjevu od 28.04.2016. godine.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno sud nalazi da je prvostepeni akt od 24.06.2016. godine nepravilan i nezaoknit, te donesen suprotno odredbama člana 207. st. 2. Zakona o upravnom postupku, te uz povredu odredaba člana 4. st. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Sl. glasnik BiH“ broj 62/11), te suprotno odredbama člana 6, 7. i 8. istoga zakona, pa je ovakav prvostepeni akt valjalo poništiti i predmet vratiti na ponovni prvostepeni postupak.

U postupku ocjene pravilnosti i zakonitosti osporenog akta tuženog sud nalazi da je i tuženi donio nepravilno i nezakonito rješenje na štetu tužitelja, iz razloga što prvenstveno nije postupio u skladu sa članom 242. st. 2. Zakona o upravnom postupku, odnosno u obrazloženju rješenja nije dao valjane razloge o svim navodima iz žalbe izjavljene protiv prvostepenog akta.

Nadalje, sud nalazi da tuženi nije u ovom postupku omogućio dvostепенost u odlučivanju u ovoj pravnoj stvari, kako je to propisano odredbom člana 4. st. 3. tačka b) Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, jer je očigledno da je i prvostepeni akt, a i rješenje tuženog doneseno od strane istog organa, odnosno direktora JP „Vodovod i kanalizacija“ Zenica.

Takođe sud ukazuje da je tuženi u postupku odlučivanja po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv prvostepenog akta propustio da ukaže na postupanje suprotno citiranim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, te je propustio ukazati na postupanje suprotno čl. 207. st. 2. Zakona o upravnom postupku, kao i postupanje suprotno čl. 6. 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini od strane donosioca prvostepenog akta, zbog čega sud nalazi da je i tuženi donoseći svoje rješenje počinio identične povrede odredaba Zakona o upravnom postupku, kao i povrede materijalog prava na štetu tužitelja, iz kojih razloga je rješenje tuženog valjalo poništiti.

Odlučujući o tužbi od 19.08.2016. godine sud nalazi da je ista osnovana, te da tužitelj navodima iz svoje tužbe sudu pravilno ukazuje na nepravilnost i nezakonitost donesenih upravnih akata,

iz kojih razloga je ovaj sud predmetnu tužbu uvažio i u svemu odlučio kao u izreci ove presude sukladno odredbama člana 36. st. 2. u vezi sa članom 28.st. 4. Zakona o upravnim sporovima.

U ponovljenom postupku donosilac prvostepenog akta je dužan voditi računa o odredbama člana 57 do 59. Zakona o upravnim sporovima, odnosno voditi računa o obaveznosti ove presude, te uputama i pravnim shvatanjima iz iste, prvenstveno voditi računa o postupku koji se provodi po zahtjevu tužitelja, pri čemu se upućuje na odredbe Zakona o upravnom postupku, te na odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o slobodi pristupa i informacijama u Bosni i Hercegovini („Sl.glasnik BiH“ broj 62/11), te vodeći računa o navedenom donosilac prvostepenog akta može na pravilan i zakonit način riješiti podneseni zahtjev tužitelja od 28.04.2016.godine.

Zapisničar

Behlić Edbera

SUDIJA
Almetović Hilmo

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

